SA NU TE TEMI

de Balin Feri

Vi s-a întîmplat vreodată să staţi o perioadă mai lungă singuri? Mai ţineţi minte cum a fost? Cît credeţi că ar fi trebuit să treacă pînă să devină singurătatea din cale afară de apăsătoare? O zi, două? O lună? Vedeţi, eu am crezut că mă simt mult mai bine singur decît în preajma celorlalţi, aşa că mă bucuram să rămîn cu mine însumi. Credeam chiar că ar fi o adevărată sărbătoare să pot petrece zilnic cîteva ceasuri doar cu mine însumi. Cred că cineva, acolo unde se decid sorţile, mi-a citit gîndurile şi şi-a propus să-mi împlinească dorinţa.

Hai să încep povestea cu începutul. Era vara lui '93. Aveam nouăsprezece ani, aveam viaţa în faţă cu toate visele şi speranţele ei. Spre deosebire de generaţiile următoare, de o vîrstă similară, pe mine nu mă aşteptau munţii şi inutil mă chema marea. Erau alte vremuri, cu alte obiceiuri, aşa că am avut ghinionul sau poate norocul de a fi obligat să fac armata. Aveam o cunoştinţă, care avea un prieten, al cărui socru avea multe macaroane pe umăr, aşa că filiera ar fi existat pentru a încerca un aranjament după cum era la modă cîndva şi să fac cele douăsprezece luni obligatorii în oraşul tinereţii mele, la o aruncatură de băţ de părinţi, prieteni şi mai ales toate acele domnişoare care îmi ocupau gîndurile mai tot timpul. Numai că eu sînt căpos, voiam să experimentez ceva nou, să văd ceva mai mult din lume, să cunosc alte locuri, cu alţi oameni şi, de ce nu?, speram undeva în secret, să întîlnesc şi domnişoare mai sofisticate decît cele din micuţul orăşel de provincie care mi-a servit drept scenă atîţia ani. Aşa că, la întrebarea cunoştinţei mele, în loc să răspund acasă, am preferat să zic Bucureşti. Asta am vrut, asta am căpătat.

După două săptămîni deja îmi blestemam zilele şi-mi venea să-mi trag palme în faţa oglinzii din spălătorul mizerabil al unităţii militare, în timp ce mă bărbieream în compania a cel putin douăzeci de soldaţi, impulsionaţi de la spate de binevoitorul nostru caporal care se antrena în a număra de la 10 pînă la zero fără să greşească. Lui îi ieşea numărătoarea, ceea ce mă făcea să mă gîndesc că era un adevărat geniu, noi cu bărbiereala o cam dădeam în bară, aşa că deseori ieşea plutonul la raport afişînd specimene care după cum arătau păreau proaspăt sosiţi de pe front. Unii avînd faţa netedă îşi păstraseră

pilozităţile pe gît, alţii reuşiseră săîîndepărteze tot părul facial, dar odată cu acesta scăpaseră şi de o parte considerabilă de piele, reuşită care le-a conferit aspectul unora care necesitau atenţie medicală imediată. Cel mai original dintre noi era însă noul meu prieten, un orădean pe nume Sorin. Ăsta reuşea de regulă să se facă lună şi bec… pe o parte. Aşa că părea a fi un om al cărui cap a fost refăcut proaspăt din componente, jumătate de la un bărbos. Bănuiesc ăa poliţia ar fi avut mari dileme în a-l poza din profil. Dar mă rog, nu despre barba colegilor vreau să vă vorbesc şi nici despre distracţia preferată a caporalului nostru, distracţie constînd în răcnete de culcat imediat ce vedea vreo baltă mai măricică în calea noastră. La un moment dat începusem deja să cred că ăsta-i modul obişnuit de asanare a locului, poate da, poate ba, cert este că în domnul caporal s-a pierdut un geniu. Păcat că s-a pierdut atît de bine încat nici cel mai bun detectiv nu ar fi reuşit să-i dea de urmă.

Eu, ca de obicei, m-am sucit şi învîrtit pînă m-am înfipt într-o poziţie convenabilă. Profitînd de faptul că memoria îmi funcţionează la cote înalte, m-am pus şiîin decurs de două zile am învăţat toate seriile la arme, măşti de gaze, lopeţi de infanterist, încărcătoare şi baionete. Asta pentru treizeci de soldaţi, doi caporali, un sergent şi un căpitan. A treia zi eram deja rastelistul plutonului, aşa că adio înviorare de dimineaţă cu ieşiri la ora 6 în pas de alergare la o mică bălăceală în noroi, adio frecat pe jos cu o bucată de cîrpă pînă scîrţîie bocancul şi adio stomac chirăind de foame. Toate astea numai din cauză că aveam mereu o grămadă de treabă cu rastelul, aşezam armele, le verificam să fie curăţate perfect, să fie unse şi cînd nu mă vedea nimeni le trăgeam cîte un bocanc de le lua dracu'. În orice caz, pe tema asta puteam merge la cantină după ce se întorceau toţi ceilalţi de acolo şi mîncam nu numai liniştit, ci şi cît îmi încăpea în stomac. De cîteva ori m-am înfipt şi între cei care mergeau să presteze la popota ofiţerilor, nu de alta, dar de acolo mă întorceam mereu cu bare întregi de salam în mînecă. Bătrînul care mi-a fost căpitan s-a băgat o dată în vorbă cu mine, aşa că l-am convins cu două, trei fraze că sînt un băiat citit, ceea ce a dus la a mi se încredinţa cheia cancelariei, asta doar pentru a-i face curat. Bineînţeles că nu se supăra nimeni dacă cu ocazia asta îmi făceam şi o cafea pe care s-o beau apoi în compania unor aleşi, cum ar fi Sorin, Ciont sau Florică. Ăsta

din urmă era fruntaş, dar îi păsa de grad cam cît îi păsa la văcuţă de slujba duminicală.
M-am învîrtit şi am ajuns să pot spune că-mi merge bine. Pentru prima dată în viaţă am reuşit să mă îngraş cu două kilograme. Orice lucru ţine însă atît timp cît e de rău, aşa că m-a întrebat într-o zi căpitanul dacă vreau să fiu caporal. Normal că am refuzat, nu aveam nevoie de bătaie de cap. După două săptămîni mi-aş fi luat deja fericit această povară pe umeri, dar era prea tîrziu. Cei care au fost întrebaţi şi au răspuns cu da, aceia au rămas în Bucureşti, mergeau la şcoala de gradaţi, noi ăştilalţi am fost repartizaţi pe obiective şi expediaţi în toate colţurile ţării. Cu asta am nimerit-o iarăşi, cum nu se poate mai bine. În loc să ma apropii de casă am ajuns şi mai departe, undeva lîngă Dunăre. Oricum nu-mi mai păsa, de Bucureşti voiam să scap cu orice preţ de cînd primisem ultima învoire de trei ore. Plecasem în oraş cu un bucureştean get-beget. M-a dus pînă în celălalt capăt al Bucureştiului şi tot drumul nu am auzit altceva decît că nu mai poate de nerăbdare să-şi întîlnească iubita. După cum o descrisese era un fel de Ileana Cosînzeana, aşa că mă aşteptam să dau ochii cu o fata în faţa căreia să rămîn mut de admiraţie. Mut am rămas în orice caz, nu de alta, dar minunea minunilor avea un număr egal de urechi şi de dinţi, în plus lîngă toate astea avea şi o fizionomie care putea concura liniştit cu Sorin al meu pe vremea cînd rămăsese cu jumătate de barbă, în privinţa lungimii mustăţilor, prietena amicului meu bucureştean ar fi cîştigat detaşat. Concluzia la care eu ajunsesem a fost că trebuie urgent să scap din oraşul în care aşa arăta standardul de frumuseţe.

Ajunsesem aşadar aproape de mare. Partea bună a fost că pe Sorin şi pe Ciont i-au repartizat la aceeaşi unitate. Partea proastă era că acolo unde ajunsesem ne aşteptau treizeci de soldaţi, iar noi eram numai doisprezece, o parte din ăia aveau şase luni de armată, alţii chiar nouă, aşa că iată-ne bibani. Asta nu ar fi fost o problemă dacă nu li s-ar fi năzărit celor mulţi şi proşti că ei au drepturi în plus faţă de noi, care eram puţini. Legea bătrînului, aşa se numea această regulă şi se definea într-o singură propoziţie: Bibanul nu are dreptul la viaţă. Asta nu ne-a sunat nouă bine, aşa că în prima seară cînd a plecat locotenentul major, am încercat să-i convingem că democraţia este o formă de organizare mai potrivită. Ei nici nu voiau să

audă de aşa ceva. Ne-am contrazis puţin, apoi ne-am dus la culcare. În urma argumentelor noastre, destul de convingătoare de altfel, am fost nevoiţi să intrăm în gardă mai repede decît în mod normal, asta numai din cauză că unii "bătrîni", din pură întîmplare, s-au accidentat în aceea noapte, doi căzuseră pe scări, unul a alunecat la duş, un altul se dezechilibrase în bucătărie şi aterizase pe spate tocmai în dulapul cu vesela.

Cel care era cel mai hotărît şi mai bătăuş dintre "bătrîni" uitase că a închis geamul, şi s-a aplecat în afară prin sticlă, asta s-a spart şi l-a tăiat de a avut nevoie de doouă copci. Caporalul de schimb, leat cu ceilalţi accidentaţi, s-a dat jos din pat să meargă la toaletă şi s-a ciocnit de uşa întredeschisă. Mărunte accidente casnice care au furnizat însă celor suferinzi timpul necesar pentru regîndirea propriului punct de vedere, ceea ce a dus la incredibilul rezultat al votului unanim în favoarea democraţiei.

Garda? Ştiţi voi ce înseamnă garda permanentă? Vă spun eu:o porcărie. Cel puţin asta era în acele vremuri. Noi băgam patru cu patru. Asta însemnînd că stăteam patru ore în post, apoi patru ore la veghe, urma să mîncăm, să ne spălăm şi să dormim. Cînd aveam noroc prindeam trei ore şi jumătate de somn. După fiecare săptămînă se schimba garda, unii ieşeau la liber, alţii erau mutaţi la alt post. În mod normal o data la lună fiecare trebuia să prindă o săptămînă la liber, aşa a şi fost la început, apoi odată cu apariţia accidentelor, cum numărul soldaţilor scădea, ajunseserăm la o lună şi jumătate, apoi la aproape două luni. Somnul trecea foarte repede, la veghe stăteam pe o bancă, jucam cărţi, table, ne uitam la televizor, avînd însă companie şi preocupare, exceptînd faptul că tot timpul picam de oboseală, era bine. Postul era însă din ce în ce mai greu. Uite, fă-ţi o idee. Închipuie-ţi cum ar fi să stai zilnic opt ore, timp de o săptămînă pe o suprafaţă de teren de 12-15 metri pătraţi. Să te plimbi şi să priveşti în jur. În acest timp nu citeşti, nu scrii, nu te aşezi, nu te sprijini, nu vorbeşti cu nimeni, nu cînţi, nu joci. Nu ai voie să faci nimic altceva decît să te învîrţi în cerc ca un leu în cuşcă şi să priveşti din afară.

Ajungi să cunoşti pînă şi cea mai mică pietricică din perimetrul tău de patrulare. Ajungi să cunoşti şi cea mai mică pată de rugină de pe balustradă şi dacă se întîmplă ca între două posturi consecutive ale tale să treacă o vrăbiuţă prin zonă

şi să facă caca pe o piatră, atunci acea murdărie va fi primul lucru observat, fiind unica schimbare. Cît timp crezi că ar trebui să treacă pînă s-o iei razna? Îţi spun eu: mult mai puţin decît ai crede. Dintre noi, marea majoritate şi-au terminat gîndurile în a doua săptămînă. După două luni, cînd s-a întîmplat primul accident, am rămas doar doi care făceam faţă cu bine postului şi nu ajunsesem să ne jucăm cu arma încărcată. Sorin din cauză ca făcuse cîţiva ani de yoga, eu din cauză că aveam la activ ceva mai bine de patru mii de cărţi citite. El cînd intra în post se concentra, era ca un exerciţiu, eu îmi aduceam aminte…

Atunci începuse totul, într-o după-amiază de sfîrşit de februarie. Era un frig de crăpau pietrele, pe Dunăre trăgea curentul care făcea ca frigul să fie şi mai insuportabil, aşa că în ciuda pîslarilor şi a hainelor groase de pe noi, ieşeam cu toţii din post congelaţi. Asupra lui Sorin frigul acţiona absolut deconcertant, eu mă străduiam încă să-mi repovestesc cărţi, dar indiferent cît încercam, îmi aminteam mereu de scrieri cum ar fi Colţ Alb, călătoriile lui Amundsen, Peary, Scott sau Hillary. Mereu zăpadă, viscol şi frig. Adăugînd la asta şi oboseala eternă este de la sine înţeles că majoritatea depăşiseră stadiul percepţiilor normale şi ajunseseră în acea fază unde dispare discernămîntul dintre real şi imaginar, se dizolva şi percepţia timpului şi cele patru ore de post cînd deveneau o singură secundă, cînd se lungeau la infinit. Ştiam că circulă tot felul de poveşti de groază printre soldaţi despre fel de fel de vizitatori nocturni, nu credeam însă nici o clipă că toate aceste vorbării ar putea să mă pună pe gînduri măcar o clipă.
Ni se terminase veghea, urma să mîncăm ceva, să ne spălăm şi să tragem pe dreapta. După vechiul obicei, eu nu m-am grăbit. Am mîncat tacticos, liniştit, la fel m-am dus şi să-mi iau prosopul, săpunul şi, ca întotdeauna, am fost ultimul care a intrat să se spele. Pe cînd am ieşit din cabină ceilalţi deja visau. În loc să urc repede în dormitor am ieşit în faţa clădirii, doar cu prosopul petrecut pe după mijloc şi mi-am aprins o ţigară. Făceam mereu acest lucru, nu de zăpăcit ce sînt, şi nici dintr-o pornire masochistă. Era calcul. Mă obişnuiam cu frigul. Spre diferenţă de ceilalţi, eu şi cînd intram în post, asta făceam în primul rînd, deşi contravenea regulamentului, îmi dădeam jos haina groasă şi vesta, lăsam şi pîslarii deoparte şi stăteam jumătate de oră aşa, indiferent cît îmi era de frig. Mă îmbrăcam

apoi la loc şi restul de trei ore şi jumătate treceau mai uşor, încetul cu încetul mă încălzeam şi, pe cînd simţeam că iarăşi mi se face frig, venea deja schimbarea. Nu ştiu dacă ar fi funcţionat şi la alţii pentru că nimeni nu era dispus să încerce.

Stăteam aşadar pe scări şi încercam să-mi aprind ţigara. Cam fără succes, sufla un vînt de stingea flacăra brichetei indiferent cum mă întorceam. Tocmai cînd reuşisem într-un tîrziu, s-a deschis uşa şi a ieşit Magda. Nu, nu o fată, nici gînd, Magda îi era numele de familie şi aşa ne-am obişnuit să-i spunem. Era unul dintre foarte puţinii "bătrîni"cu care reuşisem să mă împrietenesc după acele incidente de la început. El şi cei de-o seamă cu el mai aveau doar două săptămîni de armată, poate nici atît. Şi-a aprins şi el o ţigară, s-a întors cu spatele la vînt şi m-a întrebat dacă nu mi-e frig. Ce dracu' să-i fi răspuns, doar vedea bine că-s tot mai vînăt, aşa că am tăcut. La fel şi el. Am terminat iute ţigările şi am intrat. Urcam pe scări spre etaj cînd Magda îmi zice:

- Eu am un sentiment ciudat. Ceva se întîmplă.

M-am oprit locului, aşa cum eram, îmbrăcat într-un prosop.

- Ce se întîmplă? Îţi spun eu ce, urmează eliberarea voastră şi ai emoţii de pe acum.

- Nu e asta. E drept că nici bătrînii noştri n-au mai dormit cu o săptămînă înainte de plecare, dar la mine nu e asta.

- Dar ce?

- Nu ştiu, ceva. E ca o senzaţie de frig, dar nu frigul acela care te face să tremuri. Frigul acela care ţi se face atunci cînd tragi o mamă de sperietură.

- Poate ai mîncat ceva stricat.

- Hai, termină, eu încerc să vorbesc cu tine şi tu mă iei la băşcău…

Aici avea dreptate. Ştiam că îşi făcuse obiceiul să vină să-mi povestească tot felul, de regulă îl şi ascultam, acum trebuia însă să merg la somn.

- Fii atent, Magda. Eu peste trei ore şi ceva intru …, m-a fulgerat un gînd, aşa că am lăsat acea propoziţie neîncheiată şi am început alta. Ia stai puţin, tu ce cauţi aici? Din moment ce eu ar trebui să fiu la somn, tu ar trebui să fii în post. Doar pe tine te schimb.

- Aşa-i. L-am rugat pe Ciobanu să stea în locul meu o oră, aştept un telefon de acasă.

Mi-a zîmbit, apoi a continuat:

- Mi-e dor de mama.

- Mda... Prietenă ai?

- Da.

- Frumoasă?

- Mie-mi place.

- Ajunge atît. Mie de ea mi-e dor.

A rîs, am zîmbit şi eu, am intrat în dormitor şi am închis uşa. L-am auzit prin uşă urîndu-mi somn uşor.

Am dormit doar o oră şi jumătate. M-a trezit alarma. Sar din pat direct în pantaloni, din două mişcări trag şosetele şi totodată bocancii. Aşa îi aveam pregătiţi. Îmi vîr mîinile în mînecile cămăşii, vestonul îl iau sub braţ şi alerg spre camera de veghe să aflu ce s-a întîmplat. Hărmălaie mare, unii puneau întrebări răcnite, alţii încercau să dea răspunsuri urlate. Plutonierul din uţă repeta să se facă linişte, dar nu-l băga nimeni în seamă. S-a făcut linişte, dar ca-n mormînt, odată cu apariţia caporalului Mara în uşă. El era sergentul de serviciu. Era alb la faţă de parcă l-ar fi vopsit careva.
S-a uitat direct la mine.

- Tu intri la postul 5?

- Da.

- Ia-ti muniţia, arma şi hai să mergem.

M-a lămurit pe drum. Făcuse apelurile de 10,30. Au răspuns toţi, mai puţin Magda. L-a sunat iar şi iar vreo cinci minute, dar tot degeaba. Pînă la urmă a luat doi băieţi de la veghe şi s-a dus să verifice. Magda era mort. Nu mi-a zis ce păţise, degeaba am tot întrebat.
Cînd am ajuns la postul 5, cei doi soldaţi de la veghe stăteau cu spatele la noi şi se uitau undeva spre dealul abrupt din vecinătate. Paşii noştri i-au făcut să tresară.

- Probleme?

Cei doi au raportat regulamentar că nu s-a mai întîmplat nimic deosebit. Se uitau pe deal deoarece li s-a părut că aud ceva sunete de acolo. Am ascultat şi noi, dar nu era decît vîntul. Oricum din direcţia aia nu se putea apropia nimeni, panta era atît de abruptă încît a trebuit consolidată suprafaţa cu un strat

de cîteva zeci de centimetri de beton, altfel o lua la vale. Mara s-a întors în direcţia mea.

- Ţi-e frică?

- De regulă nu, i-am răspuns zîmbind.

- Ramîi singur sau vrei să mai las pe cineva cu tine?

- Nu-i nevoie, Mara. Magda unde-i?

O vreme m-a privit de parcă n-ar fi înţeles întrebarea, apoi cu un ordin scurt i-a expediat pe ceilalţi doi soldaţi. A aşteptat pînă au ajuns destul de departe cît să nu audă nici un cuvînt, apoi mi-a făcut semn să-l urmez. M-a condus în spatele gheretei, am trecut şi de limita de patrulare, iar el continua să meargă. S-a oprit după vreo cincizeci de metri şi a arătat spre o groapă de pe marginea cărării. M-am dus mai aproape şi m-am uitat, deşi Mara îmi spusese clar că nu-mi recomanda să fac asta. Iniţial am vrut să mă conving că prietenul meu e mort, dar cînd m-am aplecat asupra lui mi-am dat seama că nu-i nevoie. Avea haina îmbibată de sînge, care în loc să se usuce a îngheţat. Bătea destulă lumină de la obiectivul apărat de noi, cît să-i disting chiar şi trăsăturile feţei. Avea ochii deschişi, privirea-i rece nu exprima însă durere, ci mai degrabă surprindere. M-am îndreptat de spate şi am dat să plec cînd o sclipire mi-a atras atenţia. M-am aplecat iarăşi asupra mortului şi am cules un obiect dur la atingere din ruptura de la pieptul hainei ostăşeşti.

Era ceva rece, metalic, cu margini ascuţite, lung de numai doi centimetri. Observase şi Mara că ceva s-a întamplat, aşa că m-a întrebat ce am găsit. Ceva din tonul lui m-a făcut să fiu precaut: înainte avea vocea unui om obosit şi sătul de toate, acum devenise parcă rigid, încordat.

- Nimic. Mi s-a părut că are ceva pe piept, dar sclipea doar o picătură de sînge cum îngheţase.

Ne-am întors la gheretă. Mara a pornit înapoi spre unitate, dar l-am oprit cu încă o întrebare:

- Cum a murit?

- Repede. S-a jucat, pusese baioneta la armă şi s-a împiedicat. A căzut şi s-a înjunghiat în inimă.

- Cum a ajuns acolo?

- L-am dus eu. Am vorbit şi cu băieţii şi vom spune toţi, inclusiv tu, că acolo murise, unde-i acum. Altfel vom avea probleme. Postul 3 e destul de aproape cît să fie luat în primire cel de acolo, nu de alta, dar trebuia să vadă ceva. Cum ăla nu

văzuse nimic, am aflat că stătea adăpostit în gheretă, va fi acuzat de încălcarea consemnului. Tribunalul militar îi va da vreo şapte ani de batalion disciplinar şi de rezolvat nu se rezolvă nimic, pe Magda nu-l mai scoală nimeni.

- Cine l-a gasit?

- Eu. Cînd nu mi-a răspuns la apel am ordonat celor de la veghe ca doi dintre ei să-şi ia armele şi să vină după mine. Nu i-am aşteptat, ci am venit fuga. Alte întrebări mai aveţi, domnule poliţist?

De-abia atunci mi-am dat seama că îl cam luasem la interogatoriu. Mi-am cerut scuze, el m-a bătut pe umăr, mi-a zis că e normal să pun întrebări la o astfel de întîmplare, apoi a plecat. Am început să patrulez, dar cu coada ochiului l-am urmărit cum merge spre unitate. Simţeam că ceva nu-i în regulă în comportamentul caporalului. S-a întors de cîteva ori să vadă ce fac, aşa că nu i-am aruncat nici o privire directă. Mi-am potrivit paşii astfel că în momentul în care intra în umbra clădirii unităţii să fiu în umbra gheretei, aici nu mă putea vedea. După cum mă şi aşteptasem şi-a schimbat direcţia, în loc să meargă spre poartă a luat-o spre deal.
Am patrulat absolut regulamentar, am răspuns la două apeluri făcute de plutonier, apoi a sosit sublocotenentul nostru şi căpitanul. Erau însoţiţi de caporalul care a renunţat între timp la a mă pîndi pe mine. Băgasem în buzunar obiectul luat din rana lui Magda, acolo era şi acum şi am rezistat tentaţiei de a mă uita să văd ce-i. Aveam timp berechet după ce ieşeam din post, odată ajuns în unitate îmi era mult mai uşor să găsesc un colţ în care să nu fiu văzut.

Sublocotenentul şi caporalul au pornit către locul unde era căzut Magda, iar căpitanul a cercetat atent perimetrul postului. În zăpada de cîţiva centimetri se vedea clar locul unde colegul meu avusese accidentul, rămăsese o pată roşie despre care pînă şi un copil ar fi ghicit că-i sînge. Spre surprinderea mea, căpitanul a curăţat atent locul cu o lopăţică de infanterist, tot ce a ras de pe jos a aruncat în Dunăre, apoi a presărat zăpada curată în locul rămas descoperit şi a călcat-o în picioare pînă nu se mai observă nici o diferenţă. Cînd a terminat i-a urmat pe ceilalţi doi fără să-mi arunce măcar o privire.

S-a făcut în sfîrşit patru dimineaţa. M-au schimbat. Între timp s-au liniştit spiritele şi în corpul de gardă. La postul 5

intraseră doi oameni. Sorin mi-a aruncat o privire interogativă, eu am dat imperceptibil din cap şi ştiam că a înţeles. După cinci minute am anunţat că merg la toaletă, iar el se decisese să coboare la o ţigară. M-a întrebat pe scări despre ce şi cum, dar i-am răspuns expeditiv. N-a insistat, ştiind că am motiv să nu vorbesc.

Am intrat în cabină, am închis uşa şi pentru orice eventualitate chiar m-am desfăcut la pantaloni şi m-am aşezat pe veceu. Am scos apoi obiectul din buzunar. Era un vîrf de săgeată, ceva văzut destul de des de mine la săpăturile arheologice, numai că ăsta era nou.

În următoarele zile s-a finalizat ancheta. Concluzia finală a fost aceeaşi cu ce îmi spusese caporalul, Magda s-a accidentat mortal din propria-i greşeală după ce părăsise postul.

Sorin a încercat de cîteva ori să vorbească cu mine despre incident, dar ocoleam subiectul cu regularitate. Am pus vîrful de săgeată în celofanul unui pachet de ţigări şi l-am îngropat în spatele centralei, nu voiam să risc să fie găsit în cufărul meu la un eventual control.

A venit şi ziua eliberării pentru bătrînii noştri. S-au aliniat toţi la dunga galbenă din curte, locotenentul major a rostit un discurs, de toată jena de altfel, bine că măcar a fost scurt. A urat de bine tuturor si s-a retras în cancelarie. Noi, soldaţii care mai aveam de făcut armata, am dat mîna cu civilii. Caporalul Mara se aşezase la capătul rîndului. Cînd am ajuns la el a dat mîna şi mi-a şoptit printre dinţi că trebuie să vorbim. Ne-am dus în spatele centralei. Ceilalţi s-au uitat cam lung după noi, dar nu a zis nimeni nimic. S-au gîndit probabil că avem o divergenţă mai veche pe care vrem s-o rezolvăm acum cînd nu mai contează diferenţa dintre gradele noastre.

- Te-am chemat pentru că ai pus întrebări prea multe, poate greşesc, poate aveai ceva bănuieli... Tu eşti aici de trei luni, asta mă face să cred că nu ştiai nimic, nu ai auzit nimic.

- Ce trebuia să aud?

- Vorbe. Poveşti. Nu printre bibani, ci printre cei care au deja cîteva luni bune petrecute pe aici.

- Nu am auzit nimic ieşit din comun.

- Ştiu. Se vorbeşte că asta ar fi un loc blestemat. Am avut un bătrîn, n-ai cum să-l cunoşti, că a plecat cu nouă luni în urmă. Era de aici, născut şi crescut în oraşelul de peste Dunăre,

a făcut trei luni în Bucureşti, apoi l-au dat pe obiectiv. Credeau că-i fac un bine trimiţîndu-l încoace, el ar fi preferat însă, după cum spunea, să fi fost trimis oriunde în altă parte. Spunea că ăsta-i un loc blestemat. Că începînd de prin ‘86 sau ‘87 nu a mai fost generaţie de soldaţi care să nu piardă cel puţin un membru. Ei pierduseră trei, unul se spînzurase, unul făcuse infarct, iar un altul dispăruse definitiv. Toate astea se întîmplseră însă la postul 7, care pare a fi un soi de epicentru al ciudăţeniilor. Acolo au fost mai multe accidente decît la toate celelalte posturi la un loc.

- Ce am eu cu toate astea? Nici nu mă privesc şi nici nu mă interesează…

- Măcar taci. Cum să nu te privească, din moment ce mai ai de stat aici cît Berila. Ascultă-mă! Ştiu că ai observat ceva şi legat de moartea lui Magda, dar indiferent ce ştii, e mai bine să-ţi ţii gura. De asta m-am convins pe propria-mi piele. Am fost avertizat şi eu, dar degeaba, atunci cînd murise Vlad, asta a fost cu patru luni înainte de venirea voastră, m-am apucat să spun ce văzusem. Am sfîrşit la Bucureşti şi dacă nu mă trezeam la timp că nu vrea nimeni să audă ce am de spus, aş fi sfîrşit internat la nebuni. Aşa că declarasem în final că uneori halucinez din cauza oboselii. Vlad se înecase. Da, tot la postul 7. De fapt, acolo băga garda atunci cînd îşi părăsise postul, s-a dus pînă aproape de mijlocul podului şi a căzut peste balustradă. Asta-i versiunea oficială, înregistrată în acte. Adevărul este că s-a aruncat sau a fost aruncat. Eu am văzut.

Plecasem în control, împreună cu doi băieţi de la veghe, pe ăştia i-am lăsat la postul 3 fiind prieteni buni cu santinela de acolo, am încălcat regulamentul, ştiu, dar nu aveam de ce mă teme, tot controlul ăsta se rezuma în fond la o plimbare de la un post la altul. Cred că ţi-au spus şi ceilalţi că eu nu raportam nici dacă îi găseam dormind, îi trezeam, dar nu ziceam la nimeni… Aşa că am urcat singur la 6. Acolo era Gaby, un moldovean de prin Piatra Neamţ. Fiind pe la jumătatea lui septembrie, se dusese în vie şi avea un braţ de struguri. Am coborît iarăşi scările pentru a lăsa cîţiva ciorchini şi celor de la 3. După ce am urcat înapoi stăteam de poveşti şi mîncam sau fumam, nu mai ştiu exact, ce ţin însă minte clar a fost că la un moment dat Gaby a privit undeva peste umărul meu cum stăteam cu spatele la pod şi a făcut nişte ochi de mi s-a făcut pielea de găină. M-am

întors. Fiind o noapte cu lună plină, la cinci, şase sute de metri, cît are podul, se vedea destul de bine la capătul celălalt. Vlad era o umbră întunecată ce alerga spre noi. În spatele lui era o gîlmă compactă de ceaţă alb-gălbuie.

Un fel de nor care avea viaţă si voinţă proprie. După spusele lui Gaby, apăruse de undeva din coasta dealului, dar nu s-a mişcat pînă nu a început Vlad să alerge. Cînd l-am văzut eu, era la cîţiva metri de acesta şi îl urmărea într-o alunecare şerpuitoare. Se mişcă îndeajuns de repede cît să ne dăm seama că îl va prinde. Bucăţi mari din chestia asta rămîneau pentru o clipă în urmă, apoi se uneau iarăşi cu restul. I-am pierdut pe amîndoi din ochi cînd au intrat pe pod. După cîteva secunde, cît ne-a trebuit să ne dezmeticim, ne-am dus la marginea liniilor de cale ferată, de unde puteam vedea interiorul şi de unde am şi văzut că Vlad fugea mîncînd pămîntul, era deja pe la jumătate cînd, din gîlma aia, s-a întins o protuberanţă asemeni unei funii şi i s-a încolăcit peste mijloc. Am urlat amîndoi, a urlat şi Vlad, dar chestiei nu-i păsa. În clipa în care l-a atins, soldatul a tăcut brusc, după o secundă era deja acoperit complet de ce-o fi fost porcăria aia, apoi s-a împleticit spre margine şi l-am văzut căzînd. Nu l-au găsit niciodată. De atunci am început să pun întrebări. Înainte am fost sceptic, ziceam că de plictiseală se apucă fiecare să inventeze. Acum e rîndul tău să crezi ce vrei sau ce poţi. Eu tot ce vreau să-ţi mai zic este un sfat: dacă se întîmplă ceva, încearcă să faci în aşa fel încît lucrurile să pară a se fi întîmplat natural. Nici un anchetator, şi cu atat mai puţin unul trimis de armată, nu vrea să audă poveşti incredibile, aşa că nu rezolvaţi nimic vorbind. Chiar dacă toţi vedeţi şi declaraţi la fel, vă vor considera pe toţi nebuni, vă vor schimba de la primul pînă la ultimul şi veţi sfîrşi după gratii. Asta pentru că le este mai la îndemînă să declare că sînteţi victime ale unei halucinaţii colective decît să ancheteze ceva aflat dincolo de natural.

Am stat şi m-am gîndit un timp. Cei rămasi în curte l-au strigat pe caporal, acesta le-a răspuns rugîndu-i să mai aştepte puţin. Pînă la urmă am dat din cap.

- Ceea ce îmi spui tu pare a fi desprins dintr-o carte a lui King sau a lui Brussolo. Nu ştii cine-s? Scriitori de romane horror. Dar te cred. Ai avut dreptate în legătură cu Magda. Mai ţii minte că m-am aplecat asupra lui? Găsisem un vîrf de săgeată, unul

cum găsisem şi în pămînt cînd am lucrat la arheologi, săpasem pentru a vedea cum arătase o mînăstire franciscană de prin secolul XII-XIII. Acolo găsisem scheletele a patru călugări. Unul avea un astfel de vîrf înfipt într-un os al coloanei. Aşa că Magda a murit asemeni acelui călugar, a tras cineva cu un arc în el.

- Ştiam - a fost tot ce-mi mai spusese Mara -, eu i-am smuls săgeata din piept şi am aruncat-o în Dunăre. N-ar fi dus la nimic bun să vadă şi ceilalţi. Ai grijă de tine, îţi voi scrie şi poate mă ţii la curent cu noutăţile.

Au trecut fără incidente încă două luni şi jumătate. Ieşisem din iarnă. Nopţile erau încă reci, dar ziua se încălzea. Soarele prindea putere şi copacii începuseră a se înverzi făcînd observaţia mai dificilă. Liniştea nopţilor de iarnă a fost înlocuită cu sunetele naturii ce se trezea din somnul ei. Mişunau tot felul de gîndăcei, pe Dunăre tot mai des vedeam pescari, şi se întorseseră şi păsările care plecaseră toate iarna fără să ţină cont că unele dintre ele nu erau migratoare. Dacă înainte ne luptam cu frigul, acum începuserăm să ne luptăm cu somnul. M-am surprins de cîteva ori moţăind în picioare. Învăţasem deja obiceiurile fiecărui plutonier, ale locotenentului major şi chiar ale căpitanului care trecea în cîte un control fulger cam o dată pe lună pe la noi. Ştiam că, atunci cînd sînt la postul 7, pot liniştit să citesc, aşa că ascundeam cartea în sîn şi-mi treceau posturile fără să observ cînd. Acela era cel mai izolat şi totodata cel mai îndepărtat post, acolo nu venea nici dracu’ în control. Plutonierii urcau uneori pînă la postul 6, dar preferau să strige de acolo şi să întrebe dacă sînt probleme. Poate le era lene sau poate se temeau să treacă podul. Aşa că în ciuda renumelui şi a atîtor semne de rău augur, acel post a devenit preferatul meu. Nu reuşeam să mă mai refugiez în gînduri şi, după cum îmi spusese Sorin, îşi pierduse şi el darul de a se concentra. Pentru a nu o lua razna, ne-am găsit altă preocupare: şlefuiam pietre. Găsisem un disc tocit de piatră de polizor, l-am spart în bucăţi şi cu fragmentele astea şlefuiam cît era postul de lung cîte o bucată de calcar. Într-o lună de zile am transformat o bucată potrivită ca formă şi mărime într-o verighetă. Sorin îşi şlefuise din piatră semnul zodiacal. Un alt coleg, Marin, cu real talent în ale sculpturii, s-a apucat să facă piese de şah. Astea toate au fost trecute cu vederea sau chiar neobservate de superiorii noştri, atunci însă cînd prostanul de Simion şi-a scrijelit numele

cu baioneta în lemnul gheretei, s-au alarmat şi i-au dat două săptămîni de arest. Nu-l consider prost pentru gestul ăsta, greşeli facem fiecare, dar nu pot avea o părere prea bună despre intelectul cuiva dacă acesta îşi scrijeleşte propriul nume şi AMR-ul, iar apoi se întreabă că oare de unde ştiau ceilalţi cine a făcut-o.

Dacă ţin eu bine minte, era spre sfîrşitul lui aprilie, începutul lui mai. Ieşisem de la postul 1, cel de la intrarea în corpul de gardă, am predat arma şi muniţia, am fost şi la masă. Stăteam pe banca de la locul de fumat şi studiam bucata de calcar la care lucram. Începuse să prindă formă, aveam de gînd să-l transform într-o siglă cum au maşinile Mercedes. Făcusem deja discul şi mă gîndeam dacă să-l găuresc ori să fac cele trei linii în relief, cînd s-a aşezat Costi lîngă mine. M-am tras mai încolo să-i fac loc şi am continuat să privesc bucata mea de piatră. La un moment dat am sesizat că nu îşi aprinsese ţigara şi că privea în gol.

- Dor de civilie, bibane?

S-a uitat la mine şi mi-a zîmbit. Era gluma obişnuită între noi să ne facem reciproc bibani.

- Nu mă gîndeam aşa departe. Nici nu ştiu dacă mai apuc să plec de aici…

- Ce-ţi veni, măi, te-ai ţăcănit la tărtăcuţă? (Atunci m-am uitat mai bine la el şi m-am tras surprins şi mai încolo.) De ce eşti ud?

- Cred că da, m-am ţăcănit. Ştii că sînt la 7? Ceva tare nu-i în regulă acolo…

- La ce te referi?

A tăcut atîta cît să-şi adune gîndurile.

- Am intrat la douăsprezece noaptea. Era senin, se vedeau toate stelele. Nu eram obosit pentru că de-abia intrasem în gardă, ştii că am fost liber. Luna plină tocmai trecuse de marginea podului, aşa că vedeam în jurul meu aproape ca ziua. M-am ascuns după gheretă şi am pufăit la foc automat o ţigară. Mi-au facut apelul de unu jumate. Am dat raportul, nu se întîmplase nimic deosebit. Am închis telefonul şi exact în momentul în care am păşit afară din gheretă s-a făcut linişte. Piciorul mi se afundase în ceva moale, m-am dezechilibrat şi am căzut în bot.

Nu m-am lovit deoarece în loc de pămînt şi iarbă era numai nisip în jur. Părea să fie după-amiză în locul acela, era mai cald, Soarele stătea ascuns de nişte nori negri, Dunărea curgea departe de mine, toată partea asta unde au construit ecluza nu exista. Pe o distanţă de sute de metri nu creştea nici un copac, în pîlcuri răzleţe, la mare distanţă, se vedeau tufişuri pipernicite şi pe alocuri smocuri de iarbă gălbejită, uscată. Nici urmă de vie, dispăruse ghereta, podul, liniile de cale ferată.Undeva spre stînga, mai departe decît este drumul care coboară acum de pe pod, se înălţa un pinten de calcar. M-am plimbat pînă acolo. De pe la jumătatea drumului am observat două adîncituri paralele, mergeau direct spre stînca aia. Păreau urme vechi pe care vîntul şi ploaia urma să le şteargă curînd.

Lîngă pintenul acela am dat peste ce mai rămăsese dintr-un om. Oase, cîteva bucăţi de ţesătură dintr-un material ce părea a fi de blugi, o pereche ruptă de Nike. Craniul era zdrobit şi pe stîncă, sub un colţ ieşit în afară, se vedeau urme de ceva ce părea sînge uscat şi cîteva zgîrieturi. Dacă n-ar fi fost la o înălţime de peste trei metri aş fi zis că acolo fusese strivit capul celui mort. Încă mă uitam ca la felul cinci cînd a început să plouă. Turna cu găleata. Nu aveam unde să mă adăpostesc şi, mai mult dintr-un impuls inexplicabil, am început să alerg înapoi pe urmele mele. Am ajuns pînă la locul unde căzusem, pînă aici mi s-au văzut paşii, aici dispăruseră. Era locul în care păşisem afară din gheretă şi am nimerit în lumea aia. Fugeam disperat deşi ştiam că nu rezolv nimic cu asta. Brusc s-a făcut mai întuneric. În faţa mea, ca din pămînt a apărut ghereta. M-am lovit destul de rău, picasem pe spate şi am zăcut aşa nici nu ştiu cît timp. Mi-am revenit la un moment dat, cînd a sunat telefonul. Era apelul de ora două. Am răspuns, nu s-a întîmplat nici acum nimic deosebit. Am stat apoi şi am dîrdîit de frig pînă m-au schimbat. M-a luat şi caporalul în primire că de ce sînt ud şi degeaba am spus că nu coborîsem la Dunăre că nu mă crede.

- Ai încercat să-i povesteşti ?

- Nu...

- Bine ai făcut. Ar fi ajuns la concluzia că ai şi dormit, altfel nu aveai cum să visezi.

- Tu ce crezi?

- Eu nu cred nimic. Eu ştiu că toate astea au o explicaţie care se încadrează în normal, numai că nu în cît considerăm noi a fi normal.

- Nu înţeleg ce spui.

- Fii atent. Acum 2000 de ani exista o anumită mentalitate născută din realitatea curentă. Oamenii aveau un anumit nivel de cunoştinţe şi pe baza lor stabileau ce este normal. Dacă te-ai fi dus printre ei şi ţi-ai fi aprins o ţigară cu o brichetă, pentru ei asta ar fi fost vrăjitorie, ar fi fost un gest ce sfidează natura. Dacă ai fi tras un foc de armă şi ai fi ucis pe cineva ai fi ajuns automat zeu. Pentru ei toate aceste lucruri care pentru noi sînt de la sine înţelese, erau manifestări ale supranaturalului. Aşa sîntem şi noi cu ce se întîmplă aici, sînt convins că există o explicaţie care ar putea readuce toate astea în sfera firescului, numai că noi nu deţinem deocamdată cunoştinţele necesare pe baza cărora să definim fenomenul.

Costi se uită la mine ciudat, mi-am dat seama că-i din cauza felului cum i-am vorbit. Prea s-a obişnuit ca toţi din jur să se exprime în propoziţii de bază şi să vorbească despre ceilalţi oameni, despre întîmplări şi niciodată despre idei. A mai stat cîteva clipe gîndindu-se la ce i-am spus, apoi s-a ridicat în picioare.

- Zici că nu trebuie să-mi fie frică?

- Aşa zic. Nu ai de ce te teme. Dacă nu înţelegi ceva nu înseamnă neapărat că-i ceva rău. În plus, chiar dacă ar fi aşa, cu frica nu rezolvi nimic, din contra, s-ar putea să-ţi faci rău singur. Sînt situaţii critice din care poţi ieşi basma curată dacă îţi păstrezi sîngele rece, situaţii în care ai păţi-o dacă începi să te agiţi.

Lui Costi i-a venit inima la loc, a plecat liniştit, eu am rămas însă şi eram tot mai căzut pe gînduri.

Următoarea întîmplare l-a avut ca protagonist pe Sorin. Era tot la postul 7 cînd i s-a întîmplat ciudăţenia. Culmea, că nici măcar nu trecuse de miezul nopţii. Intrase la opt seara, se întuneca de-abia după ora zece, aşa că prindea doar două ore mai grele. Trecuseră şi astea fără incidente, aproape în totalitate. Din cîte mi-a povestit i-a fost cam somn, pe la zece şi jumatate picotea stînd în picioare, cu o mînă sprijinidu-se de gheretă. La unsprezece a răspuns mecanic la apel, nici măcar nu s-a uitat în jur. De cum a pus receptorul în furcă i s-au închis

iarăşi ochii. Era destul de cald afară ceea ce făcea ca tentaţia somnului normal să fie şi mai mare. Pînă la urmă nu a rezistat şi s-a aşezat în faţa gheretei, iniţial doar cu intenţia de a fuma o ţigară sperînd că astfel se trezeşte, dar nici gînd, a adormit cu ţigara în mînă.

S-a trezit brusc. Se apropia cineva. Din reflex s-a aruncat în groapa care ne servea de locaş de tragere şi astepta ca vizitatorul nocturn să ajungă între el şi oraş, astfel putea fi sigur că el îl vede perfect pe celălalt pe cînd el se contopeşte total în întunericul din jur. Nici nu terminase gîndul acesta cînd şi-a dat seama că zgomotele auzite de el nu sînt paşii unui om, ci ai unor copite. În locul în care înainte erau luminile oraşului de peste Dunăre, acum era întuneric. Locaşul de tragere nu exista, în loc de groapă el s-a trezit întins pe jos, ceea ce crezuse a fi marginea pe care ne sprijineam arma era un trunchi de copac, prăbuşit de atîta vreme încît era putrezit aproape în întregime. În faţa lui, în locul unde înainte erau liniile de cale ferată acum se întindea o potecă. După cîteva clipe paşii calului ajunseseră în dreptul lui. Animalul purta în spate un om îmbrăcat cum numai în filme mai văzuse, cizme înalte, pinteni, pantaloni negri, largi, un brăcinar de piele lat de două palme, iar sub bluză sclipea uneori ceva ce părea a fi cămaşă de zale. La şoldul stîng îi atîrna o sabie lungă, în teacă. Călăreţul părea că doarme cu capul lăsat în piept în timp ce calul mergea agale, urmînd traseul ce părea să-i fie cunoscut. Sorin uitase pînă să şi respire. Zicea că a stat gură-cască, incapabil să se mişte. Încet s-au stins sunetele scoase de copite, lăsînd în loc liniştea deplină. Nu părea să fie nici un pericol, dar nu voia să rişte ridicîndu-se în picioare. A stat aşteptînd să se întîmple ceva. Zece minute, douăzeci, poate şi mai mult, cel puţin aşa i s-a părut lui. Crede că a aţipit iarăşi, nu de alta, dar s-a trezit întins în locaşul de tragere, atunci cînd santinela de la 6 a strigat "Stai! Cine-i?" la apropierea schimbului de postul său. A sărit în picioare şi s-a pornit să patruleze. După nici zece minute, era deja schimbat şi se deplasau spre corpul de gardă în timp ce el se întreba dacă visase sau ba. Nu ştia nici el, nu ştiu nici eu.

Adevărul este că deseori îmi venea să rîd de colegii mei şi de poveştile lor, deseori destul de trase de păr. Mă gîndeam însă şi că mi-e uşor să rîd deoarece nu am fost niciodată într-o situaţie similară. Speram totuşi ca într-o zi, dacă mi se va

întîmpla, să găsesc puterea de a rîde şi atunci. Odată cu venirea verii, parcă s-au înmulţit poveştile de groază printre soldaţi. Încetul cu încetul am ajuns pînă acolo încît nu exista în afara mea nici unul care să nu se laude cu vreo întîmplare trecută cu bine. Totuşi, în ciuda atîtor acte de curaj povestite, am ajuns la începutul lui august ca la postul 7 să nu vrea nimeni să intre. Majoritatea declaraseră că preferă să fie trecuţi în foaia de registru a gărzii pe motiv că nu îndeplinesc ordinul direct decît să stea singuri, noaptea, patru ore acolo. Sorin, în ciuda intamplării, nu refuză. Un biban, cu doar cinci-şase luni de armată, a acceptat şi el postul, cu condiţia de a sta de la patru la opt. Sincer, discutînd cu el, am ajuns la concluzia că nu-i chiar complet la bibilică. Avea şi un nume parcă predestinat: Vava Vasile. Ăsta îi era prenumele. Prima dată crezusem că-i bîlbîit cînd s-a prezentat cu Va-va-vasile. Am aflat apoi că tatăl lui era bîlbîit şi cel care îi completase certificatul de naştere a fost un idiot care a rîs de bîlbîiala omului înregistrînd copilul cu numele de Va-va-vasile. Fiecare propoziţie ceva mai lungă îi trebuia repetată. Nu avea nici o treabă nici măcar cu logica elementară şi ceea ce altora le părea de la sine înţeles, pentru el deseori era de neconceput. Ferice de cei saraci cu duhul... sau după cum îi spusesem lui Costi cînd m-a întrebat dacă ăsta-i curajos sau numai prost: "mare noroc e să fii aici ca ăsta, dacă e ceva în neregulă nu observi, dacă observi nu înţelegi şi prin asta devine lucru obişnuit".

Eu mi-am ales schimbul de la douăsprezece noaptea. Însemna maximum de ore petrecute pe întuneric, dar nu numai că nu mă deranja ,ci chiar mă bucuram. Cu cît era postul 7 mai renumit în sens rău, cu atît îmi convenea mie mai mult, aşa puteam citi liniştit. Mă puneam la capătul podului, aici bătea lumina de jos, de la celelalte posturi şi vedeam literele. Arma o ţineam pe umăr, cu cotul băgat prin curea, astfel oricine m-ar fi vazut de la distanţă credea că stau regulamentar deşi aveam cartea în mînă. Poziţionarea asta avea însă şi un dezavantaj. Mi se obişnuiau ochii cu lumina şi cînd mă întorceam cu faţa spre gheretă şi spre coasta dealului pe care ar fi trebuit să patrulez, nu vedeam nimic cîteva clipe bune.

Atunci cînd s-a întîmplat într-un final să fiu vizitat, citeam un număr vechi al Almanahului Anticipaţia. Tocmai terminasem o povestire cînd mi-au făcut primul apel. Am fugit la gheretă,

am dat raportul, am închis şi m-am întors să citesc. Am scos cartea din sîn şi căutam pagina la care rămăsesem cînd ceva m-a făcut să stau nemişcat cîteva clipe bune. Cunoaşteti senzaţia de "ceva nu-i bine"? Senzaţia de "ceva se întîmplă"? Spun senzaţie pentru că atît este, nu ceva concret, ci doar ceva asemănător cu o idee la care am vrut să mă gîndesc, dar mi-a ieşit din minte înainte să capete contur. Ceva nedefinit ca un presentiment născut din cum cade uneori lumina, cum obiectele altadată banale produc uneori ecouri sau cum vorbele cuiva, deşi nu au nici o legătură cu preocuparea noastră mentală, ne dau gîndul ce duce la ideea căutată.

Stăteam nemişcat şi încercam să identific acel ceva. Nu găseam nici un amănunt de care să mă agăţ. M-am uitat în jur, toate erau la locul lor, nu dispăruse locul pentru a fi înlocuit de altul, nu se apropia nimeni călare de mine şi totuşi ceva nu era bine. Am închis cartea şi am băgat-o la locul ei, sub vestă. Nu voiam să risc să mă vadă cineva cu ea. Am pus mîna pe patul armei şi m-am întors. O clipă m-a tentat gîndul să bag glonţ pe ţeavă pentru a fi pregătit de orice, am respins însă imediat ideea, pentru ceva nedefinit nu merita să risc să trag un foc de armă. M-am pornit să patrulez. Am parcurs de cîteva ori distanţa dintre gheretă şi tăbliţa care indica limita.

Dincolo de aceasta, la vreo doi paşi era întinsă sîrma ghimpată, doar trei fire, suficiente însă cît să nu se poată apropia nimeni fără să fie văzut, mai ales că fiind noapte nu se distingeau şi orice trecător oarecare s-ar fi lovit de ele. Nu era nimic în neregulă, aşa că m-am întors la capătul podului şi mă pregăteam iar de citit, cînd mi-am dat seama ce provocase senzaţia aceea. Se auzea foarte slab un sunet. Undeva la limita de jos a auzibilului. Un sunet asemănător cu cel scos de frunze cînd vîntul trece printre ele. Ceea ce nu era în regulă era faptul că era acalmie totală, nici cea mai mică boare nu adia şi nici firele înalte de iarbă de dincolo de gard nu aveau nici cea mai mică tresărire. Exista totuşi sunetul. Mi-am zis în gînd că sigur are careva glume proaste în program şi s-a gîndit să mă sperie.

Locul avea într-adevăr ceva sinistru. Coasta dealului, dincolo de gard, era acoperită de iarba înaltă, presărată pe alocuri cu cîte un copăcel ce se lupta să supravieţuiască şi cu bucăţi de stîncă ieşite din pămînt. La o primă vedere amintea de un cimitir vechi. Stîncile risipite puteau fi confundate uşor cu

pietre de mormînt ce s-au îngropau odată cu trecerea timpului. Mă aşteptasem ca cineva să se fi ascuns printre aceste pietre, aşa că m-am dus pînă la gard şi m-am aplecat peste, în încercarea mea de a distinge ceva la cîteva zeci de metri. Stînd aşa, cu mîna făcuta paravan la ochi pentru a nu fi orbit de lumina ce venea de jos, am văzut o mişcare. Nu acolo însă unde mă aşteptasem, nu la zeci de metri, ci la nici doi paşi de mine. Se lăsase iarba, ca sub apăsarea unui pas.

Totuşi nu era nimeni. Am rămas blocat în poziţia aia. Încercam deja să mă conving că mi s-a părut doar, cînd acel ceva sau cineva, nevăzut, a mai păşit de două ori, nu în direcţia mea, ci paralel cu gardul care ne despărţea. Am dat înapoi. M-am îndreptat de spate de-abia cînd m-am lovit cu fundul de gheretă. Tremuram, dar nu neapărat pentru că mi-ar fi fost frică, temperatura scăzuse brusc cu cel puţin zece grade. Am stat acolo, lipit cu spatele de scînduri. Era cea mai bună poziţie posibilă, aşa măcar unica direcţie din care cineva se putea apropia de mine era din faţă. Am stat îndeajuns de mult aşa, cît să cred deja că nu se mai întampla nimic.

Tocmai cînd mă decisesem să plec, în acel loc unde văzusem primul pas, a apărut o pată. La început se vedea vag printre firele de iarbă, apoi a devenit clar vizibil şi ceva nedefinit a început să crească. S-a făcut o gîlmă înaltă de mai bine de un metru, s-a ridicat deasupra firelor de iarbă şi plutea asemeni baloanelor umplute cu heliu, numai că, spre deosebire de astea, nu-şi lua zborul. Avea culoare alb-murdar cu irizaţii galbene. Scotea un bîzîit slab, de albinuţă sau de fir aflat sub tensiune. Odată ce îşi atinsese dimensiunea dorită s-a stabilizat, nu făcea nimic, doar plutea acolo în timp ce marginile i se vălureau. Părea o ceaţă ce a prins viaţă. Cum să vi-l descriu mai bine? Mai ţineţi minte sticlele în care se vindea lapte pe vremea lui Ceauşescu? Forma asta o avea, numai că la o scară mult mărită. Era ca şi cum cineva ar fi luat sticla şi ar fi rămas laptele în picioare. Dacă îmi era frică? Nu ştiu. Ţin minte clar că inima îmi bătea nebuneşte, mi se uscase gura şi abia puteam vorbi. Da, n-aveţi decît să rîdeţi, dar vorbeam singur. Făceam asta destul de des, mă ajuta să evit nebunia. Puteţi spune, după cum consideră marea majoritate, că cei care vorbesc singuri au mansarda nemobilată, ori că nu joacă cu toate cărţile, sau puteţi fi de acord cu mine, considerînd ca articularea ideilor, exprimarea lor

în cuvinte este ultimul act al procesului gîndirii. Altfel spus, ideile capătă formă concretă de-abia cînd sînt rostite, puse în cuvinte, formulate astfel încît să poată fi înţelese şi de alţii. Bine, nu era cazul acum, ceea ce spuneam eu nu era o încercare de transmitere a unor informaţii, ci mai degrabă o constatare seacă, exprimată în stilul ardelenilor: "No, să-mi şi fut una că nici de asta n-am mai văzut"
Din moment ce am ajuns să vorbesc aşa, clar că era ceva grav.

Obscenităţile nu fac parte din limbajul meu şi i-aş putea număra pe degetele unei singure mîini pe cei care m-au auzit rostind astfel de vorbe. Totuşi nu cred că se datora această scăpare sperieturii, mai degrabă stării de surescitare, curiozitate şi totodată reţinerea obişnuită în faţa necunoscutului.

Stăteam gură-cască, incapabil să mai fac ori să mai spun ceva, cînd a ţîrîit telefonul. Am sărit ca ars. Din două mişcări eram deja în gheretă cu mîna pe telefon. Am recitat poezia:

- Santinela postul 7, soldat Icsulescu. Ordonaţi!

- Probleme?

- N-aş zice... am o chestie ciudată aici.

La capătul celălalt era plutonierul despre care toţi soldaţii ştiau că nu-i un campion de inteligenţă.

- Ai probleme sau n-ai?

- Nu am, domnule plutonier.

- Ai glume în program cu mine?

- Ma iertaţi, domnule plutonier.

- Închide.

Am aşezat receptorul în furcă. Mi-ar fi fost mai uşor să învăţ o vacă să facă balet decît să explic ăstuia ceva. Aşa dobitoc cum era, mi-a fost totuşi de folos. Mulţumită lui, acum aveam nervi. Am ieşit din gheretă, m-am sprijinit cu umărul de margine şi mi-am aprins o ţigară. Apoi, sub impulsul unui gînd fugar şi mînat de la spate de caracterul meu care mă determina să fac glume mereu, am întins pachetul spre mogîldeaţa bizară:

- Fumezi?

Nu s-a sinchisit să-mi răspundă. Am stat cîteva clipe aşa, cu mana întinsă, apoi am băgat pachetul la loc în buzunar.

- Alegere înţeleaptă. Cine nu fumează şi nu bea moare sănătos.

Am stat acolo cît am fumat, priveam chestia şi mă gîndeam. El nu ştiu ce făcea. La un moment dat m-a pufnit rîsul, cînd m-am

gîndit că nici ăsta nu pare din cale afara de inteligent. Am stins ţigara cu bocancul şi am tras pămînt deasupra.

- Mi-a placut să discutăm, dar trebuie să patrulez. Eu nu am de gînd să trec la tine şi sper să te abţii şi tu.

Ma liniştisem într-adevăr. Dacă ar fi vrut să-mi facă ceva, deja ar fi încercat, cel puţin să se apropie dacă nu altceva. Am pornit către limita de patrulare, fără să scap însă chestia din ochi. Făcusem deja jumătate de drum cînd a pornit şi el. A venit după mine deplasîndu-se paralel cu gardul. Odată ajuns la tăbliţa ce indica limita m-am oprit, el a continuat să alunece pînă a depăşit locul unde stăteam cu cîţiva metri. Unde stătea acum era beznă absolută aşa că forma devenise mai clară. Era întuneric şi unde stăteam eu, din moment ce m-am îndepărtat de marginea dealului. M-am pus însă într-o situaţie neplăcută cu patrularea asta a mea. Mai încolo nu aveam voie să merg şi nici nu aveam cum, chiar trecînd peste gardul de sîrmă ghimpată nu aş fi avut încotro s-o iau în direcţia aia, copacii erau tot mai înalţi şi mai deşi, ducînd în final la un şanţ plin cu apă. Trebuia să mă întorc, numai că aici era buba. Să merg cu spatele ar fi însemnat să nu văd încotro mă duc, mă puteam băga în orice, putea să apară orice chestie la fel cu cea din faţa mea şi nu aş fi observat. M-aş fi întors cu spatele la fantoma asta sau ce-o fi fost, dar mă gandeam că poate de aia nu s-a apropiat, că am stat mereu cu ochii pe el. Am simţit cum mi se ridica părul pe ceafă şi preţ de o clipă am fost tentat s-o tai la fugă, în orice direcţie, numai să fug.

M-am stăpînit şi am ramas locului, poate din cauza celor povestite de Mara privind păţania lui Vlad, poate din cauză că nu eram capabil să recunosc că exista ceva în stare să mă pună pe fugă. Am stat mult acolo căutînd o soluţie. Am încercat să fac paşi spre înapoi, dar la prima încercare m-am şi împiedicat şi a fost cît pe ce să cad. În momentul în care încercam să-mi recapăt echilibrul, chestia s-a mişcat, s-a ridicat mai sus şi s-a apropiat de gard. Gestul acesta m-a dus cu gîndul la animalele de pradă ce aşteaptă momentul cel mai favorabil pentru a se arunca asupra victimei. Poate că s-ar fi repezit asupra mea, dar n-am căzut. Mi-a fost teamă, recunosc, totuşi m-am forţat să fac pasul înapoi spre chestia asta, decizie ce s-a dovedit a fi bună. În momentul în care m-am apropiat, s-a lăsat jos şi s-a îndepărtat de gard. M-am oprit iar la limită. Se apropiase ora la

care trebuia să mi se facă apelul şi eram încă în acelasi loc, jucand parcă o aiurită de ruletă rusească unde nu conta norocul, ci doar nervii. Dacă făceam faţă la capitolul ăsta, scăpam, mi-am dat seama la un moment dat.

Următorul gînd al meu a fost ceva aproape uitat, concluzia finala a unei cărţi citite cu ani în urma. E vorba de "Vrăjitorul din Earth Sea", dacă nu mă înşeală memoria, o carte a Ursulei K. Le Guin, în care un copil foarte dotat s-a înscris la o şcoală a vrăjitorilor. Pe fondul unei concurenţe pentru supremaţie cu un alt student, eroul ajunsese să iniţieze o vrăjitorie pe care nu o putea controla. În acea clipă, dintr-o altă lume a trecut un spirit ce l-a vînat apoi aproape întreaga viaţăa. Voia să-i ia corpul şi el nu gasea altă soluţie decît fuga din faţa acestuia. În final ajunsese înapoi la punctul de pornire şi primul dintre profesorii pe care îi avusese i-a spus că orice lucru îi poate face rău doar atîta timp cît el se teme. Că nimic nu-l poate atinge atîta timp cît are puterea să-l înfrunte. Aşa a ajuns să caute Umbra şi s-o trimită înapoi în lumea ei. La asta mă gîndeam şi la faptul că prin frica mea pot fi controlat. Mă întrebam dacă mi-e frică. După nici două minute, i-am vorbit iarăşi fantomei ce mă bîntuia:

- Nu mi-e frică de tine. Nu am văzut niciodată nimic asemănător, mă agiţi, mă faci curios, am momente cînd chiar mă tem pentru că nu te cunosc, dar între sperietura de o clipă şi frică este diferenţă mare. Nu mi-e frică şi nu mă vei putea atinge. N-ai decît să încerci.

Cu asta, mi-am aprins o altă ţigară, m-am întors cu spatele şi am revenit cu pas lejer lîngă gheretă. Tocmai terminasem tigara cand a sunat telefonul. Am dat raportul, zicand ca nu s-a intamplat nimic deosebit. Între timp plutonierul vorbise şi cu Banu, soldatul de la postul 6. Chiar mă întrebasem în sinea mea, la un moment dat, daca ăla vedea apariţia asta. Nu numai că văzuse, dar chiar sunase la corpul de gardă şi raportase că am o lumină ce se tot mişcă prin perimetru. Plutonierul încercase să mă interogheze, crezînd că mă joc eu cu ceva, i-am spus ca e vorba de o ceaţă ieşită din pămînt, însă degeaba. A ajuns imediat la concluzia că am glume în program. M-a enervat îndeajuns cît să-i răspund răstit şi fără să ţin cont de gradul pe care îl are:

- Ştii ce, frate? Dacă tot zici că am glume în program şi ai sînge în tine, atunci hai pînă aici să verifici.

După cum am aflat ulterior, a sunat iar la Banu şi i-a cerut să descrie ce vedea. Cînd a aflat că mă vede stînd în dreptul gheretei, cu faţa spre el, şi lumina aia se deplasează stînga-dreapta dincolo de gard, s-a liniştit. Pentru el asta a fost dovada faptului că nu mă joc, la aia nu s-a gîndit că aş putea fi în pericol, nu de alta, dar a renunţat să vină în control. Eu m-am întors la marginea podului, mi-am scos cartea şi m-am pus pe citit. M-am forţat să ignor chestia care se agita dincolo de gard. Se deplasa în cercuri ample căutînd parcă ceva. M-am întors de două-trei ori, apoi, văzînd ca nu face nimic altceva, mi-am văzut de lectură. La un moment dat am auzit iarăşi sunetul acela, al vîntului printre crengi, şi m-am întors doar cît să constat ca vizitatorul meu dispăruse.

M-au schimbat la timp. Cel care intra după mine, Va-va-vasile, m-a întrebat ce s-a întîmplat. I-am zis ca nimic, că încearcă ăştiălalţi să-l sperie fiindu-le ciuda că el e curajos. Puşca de mîndrie cînd am plecat.
La corpul de gradă mă aştepta plutonierul. I-am povestit tot, cu lux de amănunte. Nu a comentat nimic, nici că mă crede, nici că nu. Cert este că, în cele două luni cît am mai stat în armată, niciodată nu l-am văzut să iasă noaptea din clădirea corpului de gardă.

Un singur incident am mai avut, în acele două luni rămase. Victima a fost Va-va-Vasile. A scăpat cu viaţă, dar şi-a pierdut arma. Văzuse aceeaşi apariţie pe care o văzusem şi eu, numai că el s-a speriat mai tare, a aruncat cu arma în ciudăţenia aia. Singurul efect a fost acela că şi-a văzut puşca automată 5.45 dispărînd. În următoarea clipă îşi pierduse cunoştinţa şi l-au găsit leşinat cînd au vrut să-l schimbe.

Drept urmare, l-au trimis la Bucureşti să fie judecat de tribunalul militar. În urma interogatoriului şi a unui consult psihiatric, au ajuns la concluzia că nu au pe cine să tragă la răspundere şi că din start greşise cel care îl considerase apt de gardă. A fost trecut în rezervă înaintea noastră. Ultima lună a trecut greu, din două motive: din cauză că nu mai aveam răbdare şi din cauza unui camionagiu turc. Acesta venea de undeva din Germania cu o încărcătură de esenţă de parfum. Ar fi trebuit să ajungă la o fabrică de săpunuri din Turcia, dar

trecînd peste podul rutier păzit de noi a aţipit, a pierdut controlul volanului, a ieşit de pe drum continuîndu-şi drumul tot înainte. S-a rostogolit cîţiva metri buni prin vie, s-a vărsat substanţa transportată şi cu asta am avut noi de tras. Cînd sufla vîntul din direcţia aia, îţi venea să vomiţi din cauza mirosului greu, aşa că stăteam uneori cu masca de gaze pe figură. Şoferul, ştiind că o făcuse lată, a abandonat maşina şi a dispărut ca măgarul în ceaţă înainte să vină poliţia. Ăştia au constatat cele întîmplate, au dat camionagiul în urmarire generală şi cu asta, basta.

O singură dată am trecut şi eu pe acolo, cu Sorin. Plecasem după struguri şi ne-am nimerit în zonă. Stînd undeva în mijlocul viei, ne uitam în direcţia unităţii. În aceeaşi clipă ne-am gîndit la acelaşi lucru: cum dracu a ajuns camionul să se răstoarne la vreo cincizeci de metri de drum, dacă tufişurile de pe margine erau neatinse şi via în picioare? Urmele începeau de-abia la treizeci de metri de drum şi se vedea clar locul unde se vărsase substanţa. Acolo nu mai creştea nimic. Sorin a spus ca era un camion cu aripi, eu am dat din cap şi nu am mai discutat subiectul.

În octombrie am plecat şi noi. După multă vreme, am fost prima generaţie care nu a pierdut nici un om la acel obiectiv.

Au trecut ani mulţi de atunci. Imediat după liberare, sau, mă rog, trecere în rezervă, am avut o perioadă în care am încercat să mă adaptez la viaţa normală. Mă trezeam după trei ore de somn şi nu puteam adormi la loc. Mă dădeam jos din pat, mîncam ceva, citeam cîteva ore şi apoi reuşeam iar să dorm. De cîteva ori mi-am facut părinţii să sară din pat ca arşi, atunci cînd mă visam stînd în post şi mă trezeam somînd la venirea schimbului. Anii treceau şi s-a sters majoritatea amintirilor, nu şi grozaviile prin care trecusem.

La trei ani după armata m-am decis să-mi continui studiile. Am dat la facultate. Am intrat fără probleme. Cînd am ajuns în anul trei, m-am înscris la încă una. Pînă la urmă am facut trei facultăţi. Pentru studii aprofundate, am prins o bursă la Harvard. Am devenit cercetător în domeniul fizicii nucleare.

Acum, cînd scriu aceste rînduri, suntem în 2170. Am 196 de ani, asta graţie unor soluţii oferite de geneticieni. Cu puţin noroc, voi putea trăi încă 40-50 de ani. Vouă probabil vă suna ca fiind ceva incredibil, lumea a evoluat însă foarte mult. Dispunem

de tehnici la care alţii nici măcar să viseze nu ar fi îndrăznit. Printre multi alţii, prin studiile şi experienţele mele am reuşit să contribui şi eu la actuala faţă a lumii. Dacă vizitaţi de exemplu Muzeul Naturii, veţi vedea dinozauri, mamuţi şi dispăruta pasăre Dodo. Toate astea sînt meritul meu.

După ce m-am întors de la Harvard, am predat cîţiva ani. Apoi am prins o finanţare, din fonduri ale Europei unite s-a construit cel mai mare centru de cercetare în fizică, la nici cinci sute de metri de acea unitate unde băgasem eu cîndva gardă la greu. S-a făcut aici deoarece era centrala nucleară aproape şi noi aveam nevoie de multă electricitate. Am muncit pe brînci ani în şir. Deseori am avut impresia că nu exista soluţie, apoi apărea cineva cu o nouă idee şi mai facem un pas mic. Experimentam deseori cu lucruri pe care nici noi nu le înţelegeam în totalitate.

La început, tot ce reuşeam să facem era să dizlocăm bucăţi din spatiu şi, pentru un timp limitat, să le transpunem într-o altă epocă. Nu reuşeam să menţinem această modificare decît timp de căteva zeci de minute. Apoi un coleg avusese ideea că nu trebuis să încercăm să translatăm fragmente de spaţiu în timpuri tot mai îndepărtate, căci aşa nu vom obţine ceea ce ne dorim nici dacă reuşim să menţinem modificările făcute pe durate mai lungi de timp. Ceea ce trebuia să facem era un aparat capabil să se întoarcă în timp şi să revină apoi în zilele noastre. Aşa s-a născut în final Cercetaşul. Nimic altceva decît un detector de mişcare, reglat să captureze orice încerca să scape din preajma sa. Corpul detectorului era compus dintr-un fluid obţinut dintr-un polimer silicat, străbătut de un curent şi menţinut laolaltă de gravitroni. Expedierea în trecut o făceam cu tahioni, niste particule ce se deplasează cu o viteza superluminică.

Costurile erau mari, eficienţa mică. La început nu reuşeam să menţinem fluxul de tahioni decît fracţiuni de secundă. După ani de muncă şi sute de mii de date implantate în calculator, un informatician ne-a rezolvat problema, a scris un program capabil să se adapteze din mers condiţiilor mereu schimbătore, un fel de soluţionare automată a variabilelor necunoscute, doar pe baza interdependenţei lor energetice. Calculatorul reuşea să menţină Cercetaşul activ timp de cîteva ore. Dădusem peste altă problemă. Reuşea să captureze ceva,

dar nu să-l şi transporte în timpul nostru. Îl arunca într-un timp aleatoriu. Astfel capturase acel camion, se mişca suficient de repede cît să fie detectat. Îl aruncase cu cîţiva ani înainte, şoferul îşi pierduse viaţa în impactul cu stîncile, odata cu acel accident a fost aruncat afară din cîmp şi a rămas abandonat în acel timp, pe cînd camionul, după cîteva secunde de absenţă, şi-a reluat locul în timpul său normal. Tot ce am făcut a fost să omorîm un om şi să determinăm un camion să parcurgă o bucată de drum într-un alt timp.

Am reluat experimentele cu cîteva modificari. Astfel l-a capturat Cercetaşul pe Vlad. L-a adus în timpul nostru, ceea ce a fost un mare succes. L-a adus însă mort, aşa că marele succes a fost un dezastru destul de mare cît să ne suspende activitatea cîţiva ani. Proiectul doar adormise însă, nu fusese abandonat. Anii au adus ceva tehnici noi, aşa că am încercat iar şi iar. Am extras din timpul lor normal o grămadă de animale. Reuşisem să facem reglajul necesar cît să nu mai captureze oameni. La început, tot ce ajungea la noi era lipsit de viaţă. Apoi, într-o zi, din pură întîmplare, ceva n-a functionat bine la Cercetaş şi atunci s-a întîmplat de ne-a adus un cîine. Unul viu.

Am reuşit să mergem tot mai mult în trecut, aşa am ajuns să transportăm în timpul nostru dinozauri demult dispăruţi, mamuţi şi orice altceva ne trecea prin cap. Succese şi renume şi un singur gînd care revine obsedant în mintea mea: dacă în acea noapte de demult aş fi decis s-o tai la fugă, atunci nu aş mai fi ajuns să construiesc Cercetaşul. Dacă nu l-aş fi construit, atunci nu ar fi avut ce să mă viziteze în post, nu aş fi avut de ce să fug, aş fi trăit şi as fi construit cercetaşul care să mă sperie, să mă captureze, să mă ucidă şi să ajung să nu mai construiesc Cercetaşul. Un paradox la care nu voi găsi nici un răspuns, degeaba îmi bat capul.

Scrisoarea asta, puţin cam lungă, încerc s-o trimit înapoi în timp. Singurul meu mesaj important pentru voi este să nu va fie frică de ceea ce nu înţelegeţi, să vă fie frica doar de ce cunoaşteţi şi ştiţi că-i rău. Ignoranţa poate fi vindecată, locul neînţelegerilor de azi va fi luat de înţelegerile de mîine, răutatea însă răutate rămîne mereu.